

eninger. Mod at den Sum, som Staten tilskyder til Huusdyravlens Fremme, fordeles mellem disse Foreninger, har man tidligere indvendt, at Midlerne derved vilde adskilles, ligesom man mod at Anvendelsen af samme overlades Foreningerne har anført, at de ville blive anvendte efter forskellige Anskuelser, saaledes at ingen Eenhed i Fremgangsmaaden kunde ventes. Hvad den første Indvending angaaer, maa det bemærkes, at Statens Understøttelse er betinget af, at det enkelte Selskab selv viser Interesse for Sagen, idet Commissionen har foreslaaet, at Foreningen skal tilstaaes en Sum, der staaer i Forhold til det Beløb, den selv anvender til Præmier, hvoraf følger, at den Egn, hvor Interessen er varmest, kommer til at nyde den største Nytte af Statens Tilskud, medens dette ikke kan komme nogen Forening tilgode, der Intet bidrager i dette Diemed. Den Frygt, som man saaledes har næret for, at intet Væsentligt vilde kunne udrettes, naar den i ethvert Fald mindre betydelige Understøttelse, som Staten vil kunne tilstaae, skulde fordeles paa saa Mange, vil altsaa bortfalde, naar der sørges for, at Understøttelsen kun kommer dem tilgode, som selv vise Interesse for Sagen.

Hvad den anden Indvending angaaer, da staaer det ikke i Regjeringens Magt at forebygge, at forskellige Anskuelser kunne gjøre sig gjældende saaledes at, naar Midlernes Anvendelse overlades til de vedkommende Foreninger, disse kunne følge forskellige Grundsætninger, og det kunde derfor synes gavnligt til Modvirkningen heraf at lade Landstutmesteren, saaledes som af Commissionen foreslaaet, deeltage i Bedømmelsen. Men foruden at Ministeriet, efter hvad Erfaring har lært, maa bevise, at den Eenhed i Bedømmelse, som derved er tilstøttet, paa den Maade vil opnaaes, har man ikke kunnet Andet end tildeels indrømme Bægten af de Grunde, som herimod ere anførte af det veterinaire Sundhedsraad. Om man nemlig ogsaa ikke med Samme nærer Frygt for, at Landstutmesterens Stemme let vil blive den afgjørende med Hensyn til Præmiernes Tilkendelse og deres Fordeeling mellem de forskellige Arter af Huusdyr, eller at han vilde blive tilbøielig til over-

alt at gjøre visse eengang antagne Principer gjældende, med Tilfidsættelse af hvad Egnens Lary krævede, maa man dog være enig i, at det ikke altid forventes, at Landstutmesteren vil have et saa specielt Kjendskab til de locale Forhold, som de i Egnen hjemmehørende, af Foreningen udvalgte sagkyndige Mænd. At de af disse, i de forskellige Egne fulgte Grundsætninger skulle komme til at afvige synderligt videre fra hinanden, end hvad Hensynet til Egnens Lary krævede, turde der maaskee heller ikke være saa stor Anledning til at befrygte, da det er at formode, at disse ville satte sig i Berelivning med hinanden, for ikke at gaae ad forskellige Veie i de Ørene, hvor der arbejdes til samme Maal. Maa det saaledes erkjendes, at der ikke fra den Omstændighed, at forskellige Grundsætninger kunne blive fulgte, bør hentes nogen Grund til at modsætte sig, at Anvendelsen af Statens Tilskud betroes de landoekonomiske Foreninger, maa Ministeriet, naar denne Fremgangsmaade vælges, ogsaa med Raadet være enig i, at disse gives fuldstændig fri Raadighed med Hensyn til Præmieuddelingen i det Hele. Foruden at den Omstændighed, at de selv bære Ansvar, vil have til Folge, at de ville være omhyggelige for at træffe det Rette, turde der desuden være saa meget mere Anledning dertil, naar Ministeriets Forslag vinder Bisfald, da vedkommende Forening derefter altid vil komme til at bidrage det Dobbelte til det tilstøttede Diemed. At Staten, naar den giver Tilskud til Præmierne, ogsaa betinger sig Ret til at føre Control med disses Anvendelse, er en Selvsølge, men da Staten heller ikke efter Ministeriets Formening skal gaae videre, bør Landstutmesterens Virksomhed være indskrænket til at føre en saadan Control. For at han kan sættes istand hertil, er det imidlertid ikke nok, at der meddeles ham en Gjenpart af de ved de respectiue Besigtigelses forte Protokoller, men han maa ogsaa forud underrettes om Tiden, naar Dyrskuerne afholdes, for at han derefter kan indfinde sig personlig der, hvor han maatte ansee det rigtigst, hvorfor det ogsaa i Udkastet er paalagt vedkommende Forening at meddele ham en saadan Underretning.

Hvad Landstutteriet angaaer, da maa